

Даначето.

итко, нѣма днесъ млѣкце, — даначето се развързало нощесъ, изсукало майка си, за тебе и за братчето ти не оставило, казала Миткова майка.

— То е било гладно, мамо! Ние ще ядемъ попарка. Даначето яде ли попарка, ма?

— Нашето даначе е вече голѣмо. То яде и слама, пасе и трѣва, — то попарка не яде.

Митко галѣше братлето си. „Турмето, Гочо, турмето не яде попарка съ сиренце, учеше Митко братлето си. Митю е на петъ години. Той е багю на Гоча, защото е три години по-голѣмъ отъ него.

— „Пѣрка“? — Попита малкиятъ Гочо. Той взе лѣжицата отъ майка си и се приготви да сѣрба.

А Митко отново почна да разпитва майка си за турмето. Той вече прѣдаде единъ урокъ на братчето си за попарката, сега му се искаше да знае още: кой донесе турмето?

— Турменцето го роди майка му. Нали помнишъ колко издута бѣше биволицата лѣтосъ? Тя тогава носѣше малкото си торменце. На Петровденъ, когато станавме заранѣта, торменцето бѣ излѣзло отъ майка си. Ти го видя заранѣта, още мокричко, не можеше да се изправи обясняваше майката.